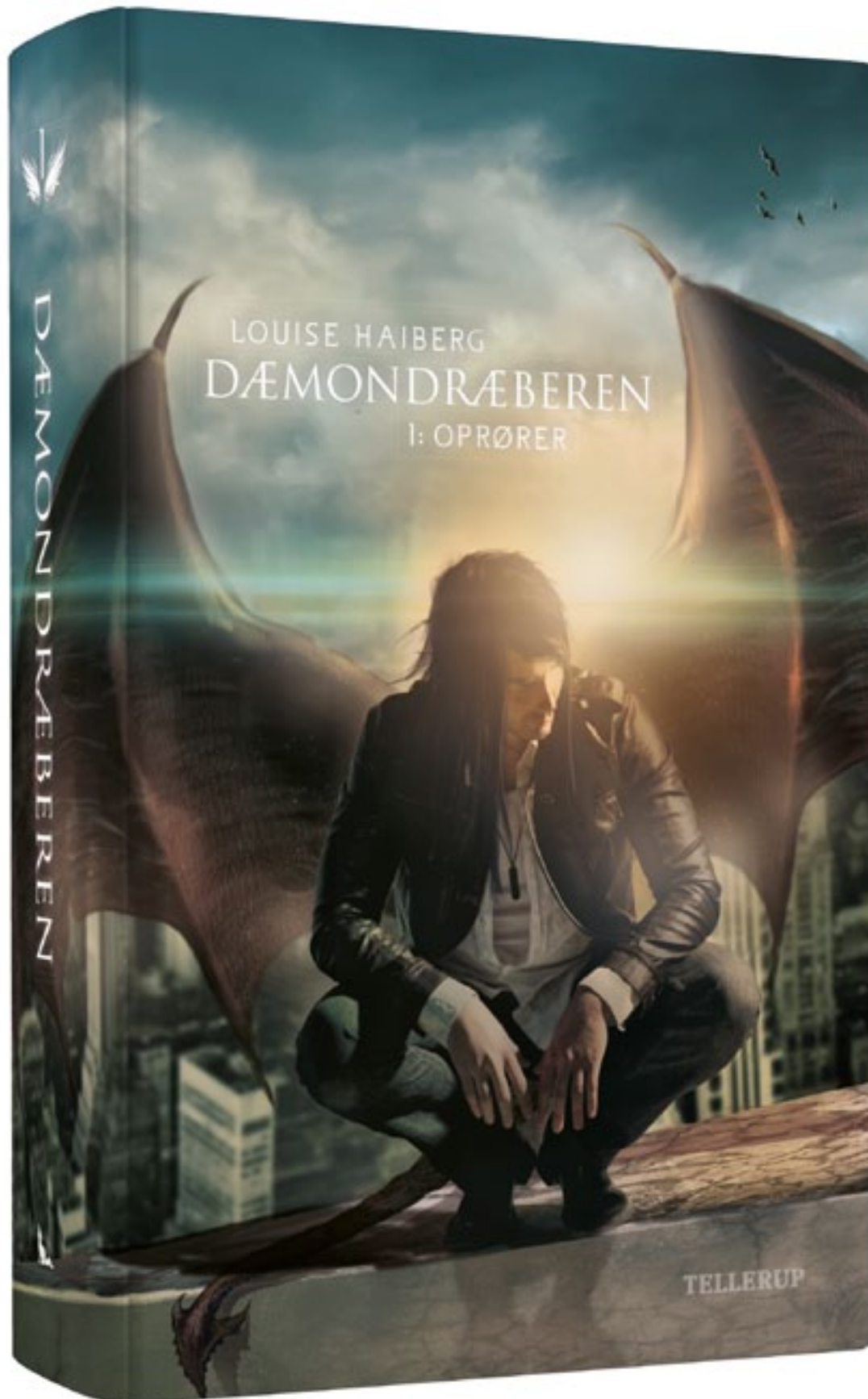

Læs starten af:

Prolog

For meget, meget længe siden ...

Tyk, sort røg forurenede luften og slørede solen. Lugten af brændt træ, kød og frisk blod hang i mine næsebor. Jeg snusede ivrigt ind. Duftene fik mine muskler til at sitre. Ophidsede mig.

Nede i mørket skreg sjælen af rædsel. Kroppen lystrede ikke længere hans ønsker fordi jeg havde den fulde kontrol. Ynkkelige lille sjæl. Skrigene lød som musik i mine ører. Hans frygt var mit brændsel.

Nogen eller noget bevægede sig i røgen forude. Mine øjne glødede rødt, brændte i hulerne.

Det var en mand. Han bakkede mod mig med løftet våben. Desværre for ham, i den forkerte retning.

Jeg smilede bredt og sprang frem mod ham mens blodet susede i ørerne på min køddragt.

Manden snurrede forskrækket rundt og svingede klodset sin kølle efter mig. Jeg undgik den med lethed. Hans øjne var fyldt med rædsel, og jeg nød det i fulde drag.

Han var helt alene. Ingen styrede ham, men det gjorde ingen forskel for mig. Han kunne slås ihjel og sjælen høstes.

Selvom han allerede var bange, var jeg sikker på at jeg

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

kunne få ham til at frygte mig mere end noget andet.

Den tykke røg skjulte os, så jeg var ikke nervøs for at blive set da jeg pressede mine læderagtige vinger ud gennem ryggen. Min hale svirpede i luften og fik røgen til at hvirvle i spiraler. Det kløede en smule da jeg gjorde plads til hornene i panden.

Jeg havde ret. Hans forstand vaklede på grænsen til afgrunden. Øjnene sagde det hele. Huden var ligbleg og glinsede fedtet under soden.

Jeg hvæsede ondskabsfuldt.

Manden smed våbnet fra sig og vendte omkring for at stikke af. Jeg lo højt og stak mit spyd i ryggen på ham. Blodet sprøjtede ud over mig, og jeg slikkede det med nydelse af læberne før jeg skrævede over den døende mand på jagt efter min næste modstander.

Helst en med vinger som kunne yde mere modstand, men jeg var ikke kræsen ...

Kapitel 1

Et kraftigt vindpust blæste mit lange sorte hår frem over skuldrene som eneste tegn på at han igen havde forladt mig. Kort efter overtog blæsten kontrollen og strøg håret væk fra ansigtet. I den ene lomme fandt jeg en pakke cigaretter. Jeg bankede én ud, tændte den og tog et dybt hvæs før jeg pustede røgen ud.

Jeg svingede fraværende med benene som hang ud over kanten. Mine hæle skrabede mod muren og jeg så ned mod menneskemylderet på gaden under mig. De passede forbi bygningen som små flittige arbejdsmyrer der fór fra den ene opgave til den anden.

På trods af menneskenes flygtige natur, eller måske netop på grund af den, var jeg sgu kommet til at holde af dem. Deres uvidenhed om at de var brikker i et større spil gjorde dem bare mere charmerende. Måske fordi jeg selv var begyndt at føle mig som en af disse fucking brikker?

Jeg tog endnu et hvæs af cigaretten.

Hvor var det bare typisk dem på første sal. De lovede fred og fordragelighed, men når det kom til stykket ...

I det mindste havde de da givet mig tid til at tænke over deres tilbud eller 'den store ære og gunst' som han havde kaldt det. Tid til at træffe en livsændrende beslutning.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Jeg lod en hånd glide gennem håret. Den lille hviskende stemme som stammede fra Hartmuts sjæl, og havde mindet mig om at kroppen kun var til leje, var forstummet for længe siden. Jeg kunne holde legemet ungt for evigt, men ikke den tidligere ejer. Hvis jeg valgte at forlade kroppen, ville den hurtigt forgå. Være fuldstændig afsjælet.

Jeg havde dog ingen intentioner om at forlade den. Desuden havde det også været en af deres regler.

Jeg kunne godt lide denne krop. Den var høj, veltrænet med stærke hænder og et udtryksfuldt ansigt. Jeg var engang blevet tilbudt et modeljob hvilket morede mig en del. Jeg havde overvejet hvad menneskene mon ville gøre når de fandt ud af at jeg ikke var registreret nogen steder i deres fine, nymoderne systemer? At jeg efter deres standarder ikke eksisterede.

Nogle år senere købte jeg en falsk identitet. Det var for besværligt uden når man levede evigt. Ulempen ved de moderne tider.

Jeg hev endnu en mundfuld røg ned i lungerne før jeg knipsede skoddet hen over hustagene.

Med et skævt smil rejste jeg mig, så ned og trådte ud over kanten.

Vindtrykket fik mit designertøj til at blafre da jeg faldt. Faldt fra højderne. Ophidselsen bølgede igennem mig. Selvfølgelig kunne jeg have taget elevatoren eller trappen, men hvad var det sjove ved det? Hvor mange trin man kunne tage ad gangen?

Fortovet revnede da jeg landede i hugsiddende stilling. Jeg rejste mig og rettede på mit tøj før jeg hev et par solbriller op af T-shirtens halsudskæring og tog dem på.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Menneskene havde ikke bemærket noget. De havde en forbløffende evne til at overse alt hvad der var i modstrid med deres elskede naturlove. Endnu en grund til at holde af dem.

Som en ubekymret sjæl slentrede jeg fløjtende hen ad gaden mens jeg iagttog omgivelserne.

Mellem menneskene svævede sorte, røgagtige skikkelser. Røde øjne lyste op i mørket. Der fandtes mange navne for dem, men det mest brugte var nok dæmoner. Disse havde ikke besat en køddragt, men det gjorde dem om muligt bare stærkere da de i deres nuværende form kunne komme helt tæt på menneskene uden at blive opdaget. Jeg forsøgte så vidt muligt at undgå minderne om dengang jeg var som dem. En tid hvor mit eneste ønske var at fordærve menneskenes sjæle.

Jeg sukkede mens jeg holdt øje med en af de rødøjede, som sivede ind gennem siden på en personbil. Køretøjet sænkede farten da det nærmede sig et T-kryds. Dæmonen omsluttede førerens hoved som en sort tåge og hviskede dæmpet til ham. Ansporet af sin usynlige passager susede bilisten ud fra sidegaden uden at orientere sig. Føreren af en forbipasserende bil stod på bremsen så dækkene hvi-nede og stoppede i sidste sekund. Dæmonen hvæsede og øjnene glødede et øjeblik mere rødt.

Jeg rystede trist på hovedet. Menneskene var blevet alt for lette at påvirke. Hvis manden ikke selv havde overvejet bare at fortsætte, ville dæmon aldrig have været i stand til at påvirke ham.

En anden dæmon svævede ved siden af en kvindelig cyklist med kurs mod mig. Den omsluttede hendes hoved og

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

hviskede. Kort efter slap kvinden styret, greb ned i lommen hvor hun fandt nogle høretelefoner som hun propede i ørerne. Hun fortsatte i fuld fart fremad uden at se hverken til højre eller venstre. Den sorte tåge forlod hende og iagttog på afstand med ivrige, røde øjne.

Jeg kunne allerede se for mig hvad der ville ske og trådte skodesløst ud foran hende da hun nærmede sig krydset. Hun bremsede hårdt så cyklen nær var væltet, flåede høretelefonerne ud af ørerne og råbte: „Hvad fanden laver du? Så se dig dog for, din idiot.“

Jeg så på hende over solbrillernes kant, smilede og fortsatte. Hun burde være taknemmelig for at hun overhovedet var i stand til at bande. Hvis jeg ikke var trådt ud foran hende, var hun blevet forvandlet til blodig mos under hjulene på lastbilen der netop drejede til højre i krydset. Jeg skævede til dæmonen. Den hvædede ad mig, men gjorde ikke yderligere ansats til at nærme sig selvom jeg vidste at de hadede mig.

Jeg gik over fodgængerovergangen mens jeg fløjtede en drukvise fra 1600-tallet. Der var ikke noget bedre end at starte dagen med at irritere en dæmon. Mennesker anede ikke hvad de gik glip af.

Jeg fortsatte til centrum og gågaden. For en gangs skyld var antallet af dæmoner nærmest ikkeeksisterende, kun en enkelt sort tåge som hviskede til en ung mand, der efterfølgende neglede en taske og styrtede væk med et panikslagent udtryk i ansigtet. Jeg rystede på hovedet og gik hen til en cafe/bar/restaurant. Den nyeste ejer kunne åbenbart ikke rigtig beslutte sig.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Før i tiden var det en lille, mørk bar, men nu var den blevet udvidet til et stort lokale med en centreret bardisk. Selvom stedet havde ændret sig, syntes jeg stadig om det. Det eneste minus var de gudsjammerligt gyselige skulpturer ejeren havde placeret oppe under loftet. Det så ud som om kunstneren havde hentet sin inspiration i Helvedets dyb.

Derimod kunne jeg godt lide at de store vinduer var tonede ud mod gaden, så folk ikke kunne glo ind på en mens man selv iagttog dem. Cafeen lavede også byens bedste caffè latte. Endnu et af menneskenes geniale, små påfund.

Jeg skubbede døren op og trådte indenfor, tog solbrillerne af og hængte dem tilbage i halsudskæringen.

Halvdelen af cafebordene var optaget og rummet summede af adskillige samtaler. Ikke desto mindre fik servitricen øje på mig i samme øjeblik døren lukkede bag mig. Hun var et nuttet lille nips med skrigende rødt hår. Et stort smil bredte sig over hendes ansigt. Jeg besvarede hendes opmærksomhed med et nik, og hun satte straks kurs mod bardisken mens jeg gled op på en høj barstol ved et frit bord. Det stod foran et af vinduerne med god udsigt til gaden. En rodet bunke af dagens aviser lå bredt ud over bordpladen.

Kort efter dukkede nipset op med en bakke med en grande latte og tre små poser sukker ved siden af. Et øjeblik mindede hun mig om en logrende hundehvalp der ventede på sin herres anerkendelse. Diskret skævede jeg til navneskiltet på hendes sorte T-shirt – Eva – og smilede tilbage mens hun satte glasset foran mig.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

„Tak skal du have, Eva. Jeg er vist ved at blive forudsigelig.“ Jeg overvejede kort om jeg virkelig var blevet så let at læse og tilføjede: „Jeg tror også at jeg har lyst til nogle af kokkens hjemmelavede krydderfritter i dag.“

En svag rødme som matchede hårfarven bredte sig over hendes kinder før hun med bakken trykket ind mod brystet bakkede hen mod svingdøren ud til køkkenet. Inden den lukkede helt opfangede jeg en dæmpet fnisen derudefra, og en anden servitrice med store mørke øjne kiggede ud gennem den runde rude øverst i døren. Jeg blinkede til hende hvilket selvfølgelig resulterede i endnu en gang fnisen før jeg så ud på gågaden.

To unge kvinder var på vej ud af lingeributikken på den anden side af gaden idet et kærestepar passerede lige forbi vinduet. Da pigen så væk, kiggede fyren langt efter de to kvinder, og jeg smilede for mig selv mens jeg åbnede de små sukkerposer og rørte dem ud i caffè latten.

Det var altid så underholdende at iagttage menneskene. Specielt når de ikke troede at nogen så dem.

Døren ud til køkkenet gik op, og Eva kom hen til mit bord med en kurvfuld varme, hjemmelavede pomfritter og et ivrigt udtryk i øjnene. Den anden servitrice tittede ud gennem ruden, og jeg havde nær sukket opgivende. Hvor nem troede de egentlig jeg var?

Okay, indrømmet. Jeg var nok en smule løs på tråden, men jeg foretrak med sikkerhed en håbefuld, fnisende servitrice frem for en møgsur pige der hulkende forlangte at få at vide hvorfor jeg ikke havde ringet. Derfor smilede jeg bare mens hun satte kurven ved siden af mit glas og rettede ryggen så hendes bryster blev mere tydelige. Jeg

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

ignorerede det, men skævede kort til navneskiltet.

„Tak skal du have, Eva.“

Hun blev stående et øjeblik længere end nødvendigt, men bemærkede så at jeg havde fjernet mit blik fra hende og i stedet så på en af aviserne. Efter min mening var hun lidt for længe om at fatte hintet.

Kort efter gik hun igen ud i køkkenet, højst sandsynligt for at spørge sin veninde hvad der var galt med hende, og jeg åbnede avisen. Kampene rasede stadig i Mellemøsten, nye terrorhandlinger frygtet. Jeg fnøs. Dæmonerne og englene havde som altid travlt.

Kapitel 2

År 50 før Gud sendte sin søn ned til stueetagen

December

Jeg gloede et øjeblik fraværende op på den – mildest talt – larmende udsmykning i den Mørke Herres gemakker. Var det for meget forlangt at de pinte sjæle holdt deres bøsse mens vi fik vores ordrer?

Irriteret lukkede jeg af for alle de kvalfulde støn og skrig og rettede min opmærksomhed mod vores mørke herre, Lucifer.

Han sad på en – efter min smag – ret overdrevet og klicheagtig trone, lavet af menneskeknogler. Hvordan han havde fået dem gennem barrieren anede jeg ikke, men han var Helvedets Gud, så muligvis gjaldt der andre regler for ham end for os andre. På toppen af tronen hang et par blodplettede, pjuskede vinger fra en engel. Jeg havde ofte overvejet om det var hans egne, som blev flået af da han faldt. Havde dog aldrig spurgt. Så nysgerrig var jeg heller ikke.

Bortset fra de lysende røde øjne var hans ansigt skjult i skyggerne fra de vridende sjæle. Faktisk havde jeg aldrig

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

set det. Kun de forbrændte hænder med sylespidse gule negle var synlige mens de greb om kranierne der udsmykkede enderne på armlænene.

Det eneste lys i det store rum stammede fra et dybt krater fyldt med rødglødende lava, som gjorde skyggerne endnu dybere.

„Gaute og Dominic, mine trofaste generaler i kampen mod Himlens tropper.“ Stemmen var dæmpet og truende, men sådan lød den altid. Især når han talte om englenerne ... hans gamle brødre.

Jeg måtte kæmpe for ikke at lave himmelvendte øjne. Ved min side lyttede Gaute koncentreret hvilket gav ham et usædvanligt dumt udtryk i ansigtet, men jeg havde ikke brug for at høre mere. Vidste jo allerede at vi skulle deltage i endnu et slag i den evige krig mod englenerne.

Jeg bed tænderne hårdt sammen og forsøgte at se ud som om jeg lyttede mens mine tanker gled i andre retninger. Helt ærlig, jeg havde hverken tid eller lyst til at deltage i endnu en kamp. Jeg havde rigeligt med hjemlige pligter og fornøjelser. Min bolig var fyldt med sjæle der skulle tortureres, og jeg var næsten lige begyndt på et nyt korsstingsbroderi.

Gaute nikkede alvorligt. Af en eller anden grund mindede han mig mere end nogensinde om en gigantisk blævrerende slimklat med vinger. Det var ikke første gang jeg overvejede hvordan det var gået til at han var blevet min overordnede.

„Dominic, har du forstået?“

Hurtigt fokuserede jeg på de røde øjne som stirrede ned på mig fra skyggerne, og bukkede underdanigt. Jeg skulle

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

i hvert fald ikke nyde noget af at brokke mig til vores mørke fyrste eller for den sags skyld afsløre at jeg ikke havde hørt efter. Var alt for knyttet til mit hoved.

„Ja, Mørke Herre.“

Hænderne blev trukket ind i skyggerne hvor jeg kunne fornemme at han foldede dem. Forsigtigt rettede jeg mig op.

„Udmærket. I tager op til overfladen i morgen. Nogle passende køddragter venter allerede på jer. Vores udsendte har skubbet dem i position. Det var alt.“

Tumpen ved min side bukkede dybt, og jeg skyndte mig at følge hans eksempel før vi bakkede ud af de mørke gemakker.

Satans.

Uden for Lucifers palads, som lå højere placeret end alt andet i Helvede, bød jeg respektfuldt farvel til Gaute selv om jeg havde mest lyst til at få afløb for mine frustrationer ved at hugge hovedet af ham. Det kløede grusomt i min sværdhånd.

„Dominic, jeg regner med at du får gjort tropperne klar til afgang, og så mødes vi ved Helvedets sydlige port.“

Jeg nikkede og fortsatte alene ned ad den sorte klippetop mens jeg sparkede til enhver sten – eller sjæl – der vovede at krydse min vej. Stien jeg fulgte ledte mellem lavahullerne i det sortsvedne landskab og passerede de forskellige boliger som var spredt ud over bjerget.

Mit hjem når jeg ikke var på overfladen lå ikke særlig langt fra den Mørke Fyrstes domæne. En af fordelene ved en høj placering i Helvede var *netop* en høj placering. Så

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

slap man for at bo nede i svovldampene med røven hængende ud over lavaen.

Jeg drejede ned ad stien der førte til min bolig. De fleste dæmoner ville nok anse det for et mindre palæ, men for mig var det ikke andet end en bunke stablede sten.

Irriteret skubbede jeg døren op og fik som det første øje på den lange række af lænkede sjæle der stirrede lidende på mig. Henne ved min udhuggede stenlænestol lå det broderi jeg lige var begyndt på. Et øjeblik stirrede jeg tavs på begge dele før jeg smækkede døren så hårdt at klippestykker rumlede ned, og sjælene udstødte en blanding af skrig og lettede suk.

Med sammenbidte kæber marcherede jeg ned mod området hvor de dæmoniske tropper boede. Altså dem der var for uduelige til at udmærke sig som andet end katapultføde.

Svovldampene fik mine øjne til at klø, og den lugt jeg førhen havde opfattet som liflig, hev i næseborene. Det sitrede i mine vinger efter at vifte stanken væk selvom jeg vidste det ikke ville nytte.

Forude begyndte klippehuler og lasede telte – eller var det dæmoner? – at dukke op mellem de tætte dampskyer.

Det var lidt af en bedrift at jeg kunne få mine ben til at fortsætte. Jeg havde virkelig ikke lyst til at deltage i endnu en kamp, og det hjalp bestemt ikke på sagen at jeg endnu en gang skulle til at hundse med de inkompetente tomhjerner. De fleste af dem var større end mig i deres dæmoniske form, derfor havde de nyeste en tendens til at undervurdere mig.

Pludselig fik jeg øje på en af dem. Han sad på en klippe-

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

blok og forsøgte med et meget koncentreret udtryk i fjæset at brodere. Allerede på afstand kunne jeg se at hans korssting var gyselige. Spild af tråd og stof.

Jeg trampede hen til ham og stirrede indædt på hans pande. Selvom han sad, var han næsten lige så høj som jeg, men hans vinger var ynkeligt små. Omkring os standede flere dæmoner, og deres røde øjne lyste af iver.

Der gik et stykke tid før dæmonen, som jeg i mit hoved allerede havde givet navnet Pixi, opdagede mig og så op. Hans blik blev straks fyldt med trods.

Frustrationerne kogte over i mit indre, og min sværdhånd kløede afsindigt.

„Hvad satan laver du, Pixi? Vi skal i kamp mod englenerne, og så sidder du og dovner den med et elendigt korsstingsbroderi!“

Forsigtigt lagde Pixi sytøjet fra sig. En dæmpet hvæsen undslap ham da han rejste sig i sin fulde højde, som var tre hoveder mere end mig. Han stirrede ned på mig med et fjæs der kunne få selv dæmoner til at græde. Flere tilskuere samlede sig omkring os.

„Du ska' ik' tro, du er no'et. En dag får jeg dit job, og så er du ...“

Inden han nåede så meget som at blinke, slog jeg vingerne ud, og mit våben susede mod ham og delte en dampsky i to før det gjorde det samme ved hans hoved og krop. Hovedet fløj gennem luften og klaskede hen over klippegrunden for til sidst at ende i en lavapøl. De andre dæmoner fulgte hovedets bane indtil jeg landede, snurrede omkring og stirrede på dem med glødende, røde øjne. Bag mig dejsede Pixis krop omkuld. I modsætning

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

til den nu afdøde dæmon havde jeg et ret imponerende vingefang der forøgede min størrelse betragteligt.

„Er der andre?“

Ingen svarede.

„Nå, men hvad fanden venter I så på? Vi har en krig at udkæmpe.“

Der gik endnu et øjeblik, men så fik alle dæmonerne også meget travlt med at se travle ud. De væltede over hinanden for at finde deres våben, og det lykkedes vist for et par stykker at stikke hinanden ned.

Jeg smilede tilfreds og følte mig et øjeblik i bedre humør. Så kom jeg i tanke om at jeg også havde mine egne forberedelser til den kommende tur og kamp. Frustrationen vendte tilbage med fuld styrke, og jeg foldede vingerne sammen og marcherede tilbage mod min bolig. Undervejs mejede jeg en dæmon ned. Han kunne jo bare lade være med at gå i vejen et par meter fra hvor jeg ville gå.

Kapitel 3

Jeg trådte ind i elevatoren, og mens dørene lukkede, trykkede jeg på den øverste knap. Overvældende langsomt hævede den trange stålboks sig fra stueplan og begyndte sin rejse opad. Der var en grund til at jeg så godt kunne lide at hoppe ud fra taget af bygningen, og det var ikke kun den ophidsende følelse af at falde.

Jeg gabte og så op på de digitale tal over døren.

... 1 ...

Endnu en grund til at jeg ikke forstod menneskene.

... 2 ...

Deres liv var så meget kortere end mit, og alligevel fandt de sig ...

... 3 ...

... i disse langsommelige transportformer hver eneste dag.

... 4 ...

Spild af tid de aldrig ville få tilbage.

... 5 ...

Elevatoren stoppede med et ryk, men dørene forblev lukkede, og et lille panel dukkede op i væggen. Uden at blinke så jeg ind i irisaflæseren. Det ville være umuligt for en tyv at snyde den fordi den både læste kroppens og min

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

egen røde iris. Jeg ville ikke have noget imod at se dem forsøge og ønskede dem gerne held og lykke med det.

Jeg smilede for mig selv.

Et lille lampe skiftede fra rød til grøn, og dørene åbnede med en serie klik da låsene blev slået fra så jeg kunne træde ud på det sorte obsidiangulv i min lejlighed. Duften fra de friske liljer på et bord ramte min næse. En tilføjelse fra min husholderske som jeg personligt lukkede ind i bygningen en gang om ugen, efter jeg havde kontrolleret at hun var helt alene og ikke fungerede som køddragt for uønskede gæster.

Det første jeg fik øje på var Lucifer. Han hvæsedde og skød ryg da jeg passerede ham.

„Ja, ja. Jeg skal nok give dig noget mad, Lucy.“

Jeg smed min jakke over ryggen på en stol, fortsatte ind gennem stuen med de åbne vægge og ud i køkkenet. Katten fulgte efter mig og brummede dybt nede i halsen. Halen lignede stadig et juletræ.

I et skab fandt jeg en bøtte med tørkost og fyldte hans skål. Den sorte hankat var lige så ond i sulet som den Mørke Herre og havde praktisk talt aldrig fået andet end de tørre piller og vand. Min egen private joke. Lucifer på tørkost.

Da Lucifer havde sendt mig et sidste surt blik, gik han i gang med at spise og knuste pillerne med de spidse tænder.

Jeg gik hen til køleskabet og fremdrog et salathoved og en tallerken med to store, røde bøffer. Tallerkenen tippede en anelse, så en smule blod dryppede på gulvet. Lucifer kom straks springende for at slikke det op, og

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

jeg smilede skævt mens jeg satte tallerkenen fra mig ved siden af komfuret.

Jeg lagde salathovedet og en skarp kniv på et skærebræt, placerede en stegepande på komfuret og tændte for det. I køleskabet fandt jeg noget smør, var nær snublet over Lucy på vejen, og smed en stor klump på panden. Det smeltede med en syden der overdøvede kattens hvæsen.

Fraværende klaskede jeg bøfferne på og stirrede blindt på dem et stykke tid inden jeg vendte dem med fingrene og forsøgte at rette min opmærksomhed mod salathovedet. Jeg samlede kniven op og vejede den i hånden før jeg hurtigt snittede det. Mørkets Herre ville nok blive edderspændt rasende hvis jeg tog imod tilbuddet fra dem på første sal.

Knivsæggen gled over min finger og åbnede et dybt sår. Der gik et øjeblik, så begyndte fingeren at dunke smertefuldt og blodet stænkede ud over de grønne blade. Det gav et sæt i mig. Ikke så meget på grund af smerten, men nærmere overraskelsen. Jeg kunne ikke huske hvornår jeg sidst havde skåret mig. Var jo ikke ligefrem en novice med et våben.

„Shit!“

Det var også de fucking ...

Og jeg som altid havde troet at det var dæmonernes job at friste, ikke englernes. Nogle gange spekulerede jeg over hvad forskellen på de to sider egentlig var. Selvfølgelig bortset fra det indlysende. Oppe, nede. Lys, mørke. Dune, hvide fjer, sortrød, læderagtig hud. Hip som hap.

Jeg løftede eftertænksomt hånden og stirrede på fingeren. Blodet løb fra såret og fortsatte i en lang rød stribe

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

ned ad min underarm hvor det fra albuen dryppede ned på gulvet. Lucy vimsede om benene på mig og spandt højlydt mens han slikkede det op. Blødtørstige bæst.

Jeg iagttog såret idet det langsomt lukkede sig, og kort efter var kun blodet vidne om at det nogensinde havde været der. Ikke så meget som et lille ar.

En sveden duft ramte mine næsebor, og jeg så hen mod komfuret hvor en tæt røg steg op fra bøfferne. Lort. Nu havde jeg også brændt min aftensmad på. Perfekt. Blodig salat og svedent kød. Man skulle tro jeg var tilbage i Helvede.

Jeg stak fingeren i munden og suttede blodet af før jeg tørrede resten af i min T-shirt. Med den anden hånd slukkede jeg for komfuret og tog panden af. Spekulativt løftede jeg kødet, så jeg kunne se undersiden. En tyk sort skorpe dækkede den. Jeg trak på skuldrene, fandt en ren tallerken og læssede bøfferne over på den. Det var ikke så slemt, og jeg havde ikke noget imod en smule sod.

Efter jeg havde spist de to bøffer og salaten, fyldte jeg opvaskeren og gik ud på badeværelset. Jeg trængte til et bad, og min mund smagte af aske. Det sidste kunne klares med en tandbørste. Da jeg knipsede, tændte lyset i loftet. Hurtigt kom jeg ud af de sorte cowboybukser og krængede T-shirten over hovedet. Jeg kunne lugte blodet på begge dele og smed det i vasketøjskurven. Hvor var jeg dog blevet huslig.

Mit Rolex lagde jeg på bordet ved siden af håndvasken med guldvandhanen.

Jeg tændte for bruseren og gik ind under vandet mens det stadig var koldt. Mine muskler føltes stive, men da strå-

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

lerne blev varme, begyndte de langsomt at løsne sig.

Jeg blev stående med lukkede øjne et stykke tid inden jeg tog mig sammen til at række ud efter shampooen.

Da al sæben var skyllet ud af håret og af huden, hvilede jeg panden mod marmorfliserne og forsøgte at lade være med at tænke. Det hjalp ikke. Med et ryk rettede jeg mig op, slukkede for vandet og trådte ud af brusekabinen. Vandet nåede at lave en pøl på gulvet inden jeg greb et håndklæde og tørrede mig.

Henne ved vasken fandt jeg tandbørste og tandpasta frem mens jeg stirrede på mit spejlbillede. Det lange sorte hår var pjusket og glinsede af væde. To himmelblå øjne stirrede tilbage. Bag den blå farve kunne jeg se mine egne skinne igennem. Irriteret rystede jeg på hovedet og så væk mens jeg børstede tænderne. De blå øjne var mine, og hvis de forsvandt, ville jeg savne dem. De havde mødt mig i spejlet i mange år nu. Ubevidst børstede jeg endnu hårdere med tandbørsten.

Jeg havde helt sikkert brug for noget til at aflede mine tanker. Et øjeblik følte jeg mig en smule melankolsk da jeg mindedes sjælen der engang havde holdt mig med selskab. Hartmut. Altid villig til at indlede en diskussion. Oftest om hvem der havde ret til legemet, men det hang jeg mig ikke i længere. Hvad skulle han ellers have lavet?

Da jeg spyttede tandpastaen ud, skævede jeg til uret. Klokkeren var 22, så de fleste værtshuse og diskoteker var vist begyndt at åbne.

I skabet ved siden af vasken fandt jeg mit barbergrej. Ud over en god ånde foretrak de menneskelige damer at jeg var nybarberet.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Den dybe bas dunkede i takt med mit hjerte og fik nærmest blodet til at vibrere i årerne mens jeg dansede. Lys i forskellige farver susede i alle retninger og oplyste det ellers ret dunkle diskotek.

Diskoteker var absolut noget af det bedre ved dette århundrede, men det var nok også noget af det der havde gjort menneskene mere udsatte. Uden at komme ud af takt lod jeg blikket glide rundt i lokalet. Halvmørket generede mig ikke, mine øjne var udstyret med perfekt nattesyn.

Kort efter fik jeg øje på en dæmon som havde besat et menneske. Et overpumpet eksemplar af hankøn, der nok burde overveje at skifte til et nummer større i T-shirt. Jeg kunne se hvad der i virkeligheden gemte sig under alt kødet. Og for den sags skyld også lugte det.

Jeg iagttog ham ivrigt mens jeg fortsatte med at bevæge mig til musikken. Endelig lidt morskab. Nu var spørgsmålet bare hvem hans bytte var?

Han passerede et bord med fire kvinder og smed et eller andet i et glas som en af dem var ved at række ud efter. Bevægelsen havde været så hurtig at ingen af menneskene bemærkede den. Kvinden havde krøllet, rødt hår. Jeg havde altid haft en svaghed for rødt hår, men i dag kunne man selvfølgelig ikke vide om farven kom fra en flaske. I hvert fald ikke ved første blik.

Jeg holdt op med at danse, og i et tempo de fleste nok ikke ville betegne som sådan, slentrede jeg hen til kvinden. Før glasset nåede hendes mund, greb jeg fat i armen. Med en skødesløs bevægelse daskede jeg mit lange hår over skulderen, lænede mig ned til hendes øre og hviskede: „Jeg ville nok ikke drikke det dér hvis jeg var dig.“

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Altså medmindre du ønsker et blackout og et uønsket bekendtskab.“

Ud af øjenkrogen holdt jeg øje med dæmonen i den overpumpede køddragt. Han havde set mig og hvæsedes ondt. De røde øjne, gemt bag de grumsede grå, brændte af had. Hans næver var hårdt knyttede og kroppen anspændt, så de mange muskler sitrede. Ophidselsen steg op i mig, og jeg blinkede frækt til ham. En rask lille slåskamp ville ikke være af vejen. Det var så længe siden sidst.

Det virkede som om dæmonen brugte et øjeblik på at kæmpe mod sig selv, men efter et sidste hvæs vendte han om og masede sig gennem mængden som en vred bøffel. Jeg så skuffet efter ham indtil kvinden afledte min opmærksomhed.

„Var det actionmanden der? Puttede han noget i min drink?“

Et flirtende smil bredte sig over mit ansigt og jeg så ind i hendes grønne øjne. Min yndlingsfarve. I hvert fald for i aften.

„Ja, men jeg tror at han gav op uden kamp. Desværre. Jeg ville gerne have givet ham en lærestreg hvis du bad mig om det.“

Jeg ville have gjort det, selv hvis hun ikke havde spurgt, bare for underholdningens skyld, men det behøvede hun jo ikke at vide.

Hun fnisede dæmpet, og en svag rødmen bredte sig over hendes kinder.

Jeg blinkede til hende. Mennesker var bare så lette. Langsomt lod jeg min hånd glide fra hendes arm ned til hånden.

„Navnet er Dominic.“

Kapitel 4

År 49 før Gud sendte sin søn ned til stueetagen

Januar

Gaute og jeg susede gennem de mørke underjordiske tunneler med den dæmoniske hær lige i hælene. Så længe vi opholdt os under overfladen havde vi fast form og måtte derfor bruge vores vinger eller ben og hænder hvis tunnelen blev for trang. Da vi nåede op i sollyset ændrede vores form sig til den uåndgribelige sorte tåge der var usynlig for mennesker. Medmindre vi ønskede det anderledes. Det var altid underholdende at se skrækken i menneskenes øjne når man som en sort tåge med røde øjne omsluttede og overtog dem.

Som lovet ventede et par køddragter på os da vi havde overstået den ret besværlige rejse op til overfladen. Undervejs nåede jeg at få et par hudafskrabninger på hænder og knæ. De var selvfølgelig helet nu, men alligevel. Det ville ikke være sket hvis jeg bare havde siddet og broderet.

Sjælen hvis legeme jeg overtog, skreg da jeg tiltvang mig adgang gennem næse og mund. Som altid kom modstanden for sent, og kort efter bevægede jeg de stærke hænder

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

og så på Gaute.

Gautes nye dragt havde tilhørt en vis Gaius Julius Cæsar mens jeg selv var endt i en Marcus Antonius. Rundt omkring os, i hvad der lignede en militærlejr, kunne vi høre soldaternes sjæle skringe når deres kroppe blev overtaget af en af vores. Vi befandt os i en slags åbent telt med nu besatte vagtposter udenfor.

Jeg tog en dyb indånding.

Mit nye legeme føltes stærkt og robust, men hvad fanden var det for en tåbelig, behåret hanekam der sad på hjelmen? Jeg søgte i den tidligere ejers minder. Et statussymbol? Hvorfor ikke bare have en medaljon på brystet? For det her var sgu da direkte åndssvagt. Desuden stank kroppen af både dæmon og engel. Jeg så spørgende på Gaute i Cæsardragten.

„Sig mig, Gaute. Hvorfor stinker køddragten af engel?“ Jeg snusede dybt ind. „Nærmere betegnet som ærkeenglen Gabriel.“

Det føltes sgu som om jeg havde bevæget mig ind i et parfumeri.

Gaute holdt op med at beundre sit nye outfit og så skarpt på mig. Jeg bandede indvendig. Hvorfor satan havde jeg ikke bare gennemlæst Marcus' minder? Helt ærlig, jeg kunne sgu da lige så godt have rakt hånden i vejret og højlydt erklæret at jeg ikke havde fulgt med i timen.

„Hørte du ikke efter da vores mørke herre gav sine ordrer?“

Øh, nej. Din tumpe. Hvorfor tror du at jeg spørger?

De røde øjne stirrede på mig. Satan i Helvede. Nu måtte jeg tænke hurtigt.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

„Øhm ... jo, selvfølgelig, men vil du være så venlig at genopfriske min hukommelse? Detaljerne forsvandt da jeg gjorde vores tropper klar til kamp. Du ved jo hvor tunge de er at håndtere.“

Gaute glippede med øjnene, og jeg måtte kæmpe for at tilbageholde et fnis. Jeg havde en god ide om hvilken hændelse mine ord mindede ham om. For godt hundrede år siden besluttede en flok dæmoner sig for at de ville overtage Gantes position og kastede sig over ham. Faktisk var det mig der havde reddet en på daværende tidspunkt ret fladmast overkommanderende. Angrebet var blevet straffet med pinsler og til sidst døden. Det var aldrig sket siden, og Gaute var faktisk en ret afholdt dæmon i Helvede. Alle de små dæmonspirer så op til ham. Tomhjerner.

Gaute kneb øjnene sammen og skulede til mig.

„Jeg har altid vidst at du ikke er særlig intelligent, Dominic. Ikke i stand til at holde styr på mere end én ting ad gangen. Det kan du selvfølgelig ikke gøre for, så jeg skal nok genopfriske din hukommelse.“

Jeg knugede hænderne hårdt bag ryggen inden jeg ved et uheld kom til at gribe efter det korte sværd ved kroppens side. Under min dominerende personlighed skreg Marcus af frygt for at jeg ville skade hans elskede Cæsar. Jeg maste ham dybere ned i mørket med en mental tommeltot. Selvfølgelig ville jeg ikke skade hverken Gaute eller køddragten. Så tåbelig var jeg trods alt ikke ... uanset hvad Gaute sagde. Derfor lyttede jeg i stedet godt efter da min overkommanderende gentog hvad Lucifer åbenbart havde fortalt os begge.

„Køddragterne har ganske rigtigt været brugt af englenerne

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

i et slag mod vores tropper. Hak og hans styrker tabte til englenerne på det sted menneskene kalder Gallien. Da englenerne forlod kroppene besluttede vores mørke herre at vi skulle overtage dem. Det giver os et nyttigt indblik i englernes taktikker.“

Jeg nikkede. Det lød fornuftigt. En nærmere læsning af den oprindelige sjæls minder, afslørede at disse mennesker havde en rimelig kamperfaring allerede før de blev en del af en større krig. Brikker i et større spil.

„Hvad så nu?“

Gaute rettede på sin fine røde kappe og smilede grumt.

„Vi går over floden Rubicon og sætter kurs mod menneskenes by. Ifølge menneskenes love skal jeg opløse hæren på denne side af floden, men jeg finder på noget at sige, så de ubesatte kroppe der stadig er i lejren, accepterer det. Og så møder vi englenerne i byen. De har endnu ikke taget sig sammen til at besætte nogle kroppe, men de skal nok komme.“

Han lod hænderne glide over kroppen på en måde som jeg helt ærligt fandt en smule for intimt.

„Nu vil jeg gerne have lidt fred til at studere min nye køddragt. Gå ud til tropperne og bed dem om at opføre sig som de tidligere ejere af kroppene. Eller i hvert fald forsøge. Om kort tid kommer jeg ud og giver en tale hvor jeg siger et eller andet med at terningerne er kastet eller sådan noget.“

Jeg bukkede så den fjollede hjelm nær var faldet af, og gik ud af teltet. Jeg kunne ikke rigtig se formålet med at angribe en by der kun bestod af ganske almindelige mennesker. Godt nok ville synderne genopfylde vores rækker,

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

men alligevel ... Efter min mening var Helvede ret overbefolket i forvejen.

Min hest bevægede sig uroligt, lagde ørerne tilbage og prustede daammerslagene rungede gennem luften, og jeg så på Gaute der holdt sin egen hest stramt tilbage.

„Er du sikker på at det er en smart ide? Jeg ved godt at de gjorde oprør, men de er jo kun ubetydelige mennesker som kan fornemme at der er noget anderledes ved os. Desuden har vi været i Spanien i næsten et år nu og ikke kæmpet mod andet end små grupper af engle. Du lovede trods alt rigdomme.“

Gaute fnøs og stirrede sultent ned mod den lange række af træstativer der var ved at blive stillet op på marken før han gav sin hest et hårdt spark i siden så den fór fremad. Jeg pressede hælene mod siden af min hest og fulgte efter ham ned mod stativerne og de forsamlede mænd. Efter min mening var han tosset i hovedet. Halvdelen af vores tropper bestod af ubesatte mennesker, og den afstraffelse han skulle til at bruge blev anset for virkelig barbarisk. Resten af menneskene ville med sikkerhed forlade os hvis han brugte den, og jeg havde på fornemmelsen at vi ville få brug for dem inden for den nærmeste fremtid.

„G...“ Jeg skyndte mig at rette min tiltale da vi kom inden for hørevidde af nogle ubesatte mennesker. „Cæsar, jeg ved godt at de fortjener at blive straffet for deres mytteri, men ...“ Jeg sænkede stemmen. „Jeg er ret sikker på at vi får brug for de ubes... øh ... disse soldater om kort tid. De små tropper af forholdsvis utrænede eng... modstandere virker mistænksomt.“

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Det sindssyge glimt var stadig i hans øjne, men ændrede sig gradvist og blev mere eftertænksomt. Noget jeg egentlig ikke havde troet muligt. Kort efter så han på soldaterne og hævdede stemmen. „Jeg har tænkt mig at decimere den niende legion. Deres forræderi må have en konsekvens.“

Jeg kneb øjnene sammen og stirrede på den dæmoniske nar. Hvad fanden havde han nu planlagt?

De menneskelige officerer begyndte at bede om nåde, og så forstod jeg. Han sikrede sig soldaternes loyalitet. Måske var han ikke så dum endda. Okay, indrømmet. Han var ikke dum. Jeg foretrak bare at tænke sådan om ham.

Efter en kort diskussion blev det besluttet at kun 120 af de anklagede soldater skulle trække sten, og Gaute så smilende på mig.

„Marcus, lad dem vælge og henret derefter de tolv mænd der trækker sort.“ Han sænkede stemmen, så kun jeg kunne høre ham. „Sørg for at det bliver dem som kunne skabe problemer i fremtiden.“

Mens Gaute sparkede sin hest i siden og red op mod kommandoteltet, steg jeg af min egen og fandt en pose sten frem. Jeg lod de udvalgte mænd trække hver en sten. Dem der fik en hvid blev sparet. Det var ikke svært at sørge for at de rigtige valgte de sorte sten.

Da henrettelserne var overstået, og alle de skuffede dæmoner lusket af, fortsatte jeg op til kommandoteltet. Jeg følte mig stadig frustreret. De mange måneders kamp havde ikke mindsket følelsen. Der var et eller andet galt. Normalt samlede englenerne kæmpe hærskarere, men indtil videre havde vi kun nedkæmpet små grupper. Gaute havde taget fejl da han troede at englenerne ville besætte indbyggerne i

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

byen Rom. Det havde de ikke gjort. I stedet var de ubesatte mennesker flygtet fra vores hær. Heldigvis.

Det hele stod mig langt ud af halsen, og jeg var nået så vidt at jeg overvejede at lade en engel såre mig, så jeg kunne komme tilbage til Helvede. I det mindste bare for et lille stykke tid.

Irriteret tørrede jeg det korte sværd af i forhænget foran teltåbningen inden jeg slog det til side og trådte ind.

„Så er de hakket og pakket. Hvad nu?“

Først nu fik jeg øje på den sorte tåge med røde øjne som Gaute førte en samtale med. Han sendte mig et arrigt blik inden han vinkede mig tættere på. Helt ærlig, hvordan fanden skulle jeg vide at han havde besøg?

„Jeg er netop ved at få de sidste nyheder fra vores herre. Englene er langt om længe begyndt at samle deres tropper ved et sted der hedder Dyrrachium. Vi vil bevæge os mod dem så snart som muligt.“

Jeg sukkede lettet. Vidunderligt, så kunne vi måske snart få det her pjat overstået så vi kunne komme tilbage til Helvede og alle de hjemlige pligter. Jeg sukkede igen. Denne gang af frustration.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
I: OPRØRER

År 48 før Gud sendte sin søn ned til stueetagen

Juli

Englenes hær var forude. De var en del flere end os, og jeg havde lyst til at bande og slå Gaute oven i hovedet med et stegespyd. Jeg vidste det. Mens vi lallede rundt i Spanien og hakkede i småengle, havde Himlens virkelige styrke haft tid til at samle sig her.

Det sindssyge glimt var vendt tilbage i Gautes øjne hvilket efter min erfaring kun kunne betyde at jeg ville hade det han planlagde.

„Vi benytter os af englens taktik fra Gallien. Jeg har studeret den tidligere ejers minder, denne Cæsar. Selvom vores hær er mindre end deres, kan vi lukke dem inde med ryggen mod havet. Få tropperne til at bygge mure.“

Jeg åbnede munden for at protestere. Englene kendte den taktik. Det var jo deres egen, og de måtte vide at vi havde læst den i de undertrykte sjæles erindringer. Frustreret pressede jeg læberne sammen igen. Det var Gautes sag at han ville føre vores tropper i døden, men jeg skulle nok sørge for at smutte *inden* Marcuskroppen blev hakket ned.

August

Jeg greb det lange spyd og så ud over Farsalos-sletten.

Denne gang ville vi ikke flygte. Gaute havde lyttet til mit råd og endelig besluttet sig for at bruge en anden taktik

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

end englens. Jeg fnøs irriteret og knugede det lune, glatte træ i hånden. Hvis han havde nægtet og fortsat sit eget egotrip, ville jeg være deserteret.

Som jeg havde forudset ved Dyrrachium var englene forberedt på at vi brugte deres taktik, og vi var endt med at flygte. Ikke specielt ærefuldt, men vi var jo også dæmoner og vigtigere endnu, jeg var stadig i live.

Jeg kunne se at englene gjorde deres rytteri klar til angreb og tog en dyb indånding.

De flere tusinde heste buldrede mod vores højre flanke. Jorden skælvede, og jeg brølede *For Cæsar!* – som om – og løb frem mod fjenden. Tropperne fulgte mig med et lige så højt brøl. Da vi kom helt tæt på, sank jeg i knæ og stak mit spyd lige op i ansigtet på den første rytter der kom nær. Blodet sprøjtede ud over mig og hesten, som vrinskede forskrækket. Spydspidsen var indgraveret med runer, så både menneske og engel døde.

Runerne gnistrede svagt da jeg flåede spyddet til mig igen og huggede ud efter en anden rytter som jeg missede. Omkring mig døde vores tropper. Hvor helvede blev Gaute af?

Jeg stak igen og ramte denne gang. En engel i hylster huggede efter min ene arm, og jeg besvarede det med et stød fra spyddet. Jeg trak mit korte sværd og huggede efter forbenene på en ny hest. Blodet sprøjtede da den hvinende styrtede til jorden, hvor jeg hurtigt kunne gøre det af med dens rytter. Støv, sved og blod blandede sig i luften.

Pludselig blev der mere plads omkring mig, og jeg fik øje på Gaute der kommanderede mændene, besatte eller ej, mod fjendens tropper. Jeg grinede stort og så ned på min

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

arm. Et gabende snitsår havde åbnet sig ved skulderen. Forhåbentlig havde ingen bemærket at blodet stammede fra min køddragt. Det ville nok blive lidt problematisk hvis jeg skulle hen og forklare hvordan såret var forsvundet igen. Englens sværd havde heldigvis været uden runer, ellers ville jeg have fået den samme skade.

Hurtigt healede jeg såret og tjekkede om Marcussjælen stadig var til stede i kroppen. Det var den, besvimet, men stadig i god behold. Den kylling. Vi havde jo kun mistet et par liter blod.

Kapitel 5

Jeg åbnede langsomt øjnene, blinkede og stirrede ud i det mørke rum.

Et vindue stod på klem, og lærredsgardinerne viftede da et svagt vindpust sendte kølig natteluft ind i rummet. Alle musklerne i min krop føltes anspændte, og jeg presede læberne hårdt sammen og tog en dyb indånding gennem næsen.

Hvorfor var det netop *dette* minde som var vendt tilbage på det eneste tidspunkt hvor jeg ikke kunne sortere i dem? Når jeg var ubeskyttet i søvnen. Det var også de pokkers pipfuglefyres skyld. De havde rodet rundt, så alt det jeg for længst havde begravet var begyndt at dukke op til overfladen, og jeg havde begravet meget.

Jeg kneb øjnene sammen. Måske var det ikke så slemt endda, for jeg var anderledes dengang. Altså, jeg mejede i hvert fald ikke engle og mennesker ned længere. Eller i det mindste ikke de førstnævnte og kun de sidstnævnte hvis det var absolut nødvendigt.

Da jeg forsøgte at lade hånden glide ned over ansigtet, blev jeg mødt af modstand og en svag raslen.

Mine læber og muskler løsnede sig, og et smil bredte sig over ansigtet da andre mere tillokkende minder trængte

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

sig på. Andet blik havde afsløret at hun *var* naturligt rød-håret. Jeg kunne ikke huske hendes navn, men det betød heller ikke noget.

Forsigtigt løftede jeg den frie hånd for at løsne håndjernerne. Jeg brød mig ikke om at være lænket ... medmindre det havde forbindelse til mere behagelige oplevelser. En lun krop rørte på sig ved siden af min. Hendes varme, glatte hud gned mod min så den begyndte at simre.

Der lød et dæmpet klik da låsen på håndjernerne gav efter for presset fra mine fingre. Den var ødelagt, men jeg havde allerede besluttet at jeg ikke ville lægge penge som erstatning. Af en eller anden underlig grund blev menneskelige kvinder ret sure hvis man gav dem penge næste morgen. Selv hvis noget var blevet ødelagt i ... kampens hede.

Da min hånd var fri, vendte jeg mig om på siden så jeg kunne se hende ordentligt. De røde krøller lå som en pju-sket stak omkring hendes hoved. Den tunge vejrtrækning afslørede at hun sov. Mon ikke hun var frisk på at aflede mine tanker endnu en gang?

Blidt lod jeg en finger glide fra hendes kæbe, ned over buen i hendes hals og videre til brystet der var skjult under den tynde sommerdyne. De små hår reagerede på min berøring.

Mine fingre fortsatte deres leg på kvindens bløde krop, og hendes åndedræt ændrede sig. Blev hurtigere og mere overfladisk. Øjenlågene sitrede, og hun åbnede dem på klem mens en dæmpet stønnen undslap hendes let åbne mund. Huden reagerede på min berøring og de små hår rejste sig.

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

Ophidselsen pulserede i mig da jeg lænede mig frem for at kysse et spor i den samme bane som fingrene havde taget. Hun lagde straks armene omkring min hals, og jeg smilede mod hendes hud og nappede blidt i den.

Sollyset strømmede ind gennem de tynde lærredsgardiner og vækkede mig. Jeg strakte mig veltilpas og blev mindet om nattens nydelser da en varm krop med et suk puttede sig tættere ind til mig. Det trak i min ene mundvig ved tanken om hendes faste bryster, ivrige mund og hæmningsløse opfindsomhed. Jeg åbnede øjnene og så på hendes ansigt. Øjnene var lukkede så jeg ikke kunne se den grønne farve. Hvad var det nu hun hed? Lena? Liza?

Lige gyldigt. Hvis jeg var heldig ville jeg alligevel ikke være her når hun vågnede. Det havde i det store og hele været en dejlig nat. Jeg skævede op til de ødelagte håndjern der stadig hang fastlåst til hovedgærdet. Jeg var bare ikke interesseret i noget mere fast. Det var ikke min natur.

Desuden ældede min menneskelige krop ikke, og det ville hendes gøre. Selvom jeg var mange årtusinder ældre end hende havde jeg ikke lyst til at hænge på en gammel, rynket madamme som havde overskredet sidste holdbarhedsdato.

Jeg smilede og trak mig forsigtigt væk fra hendes krop. Hun rørte på sig og var tydeligvis ved at vågne. Hurtigt trak jeg mig helt væk, stod ud af sengen og påbegyndte jagten på mit tøj, der åbenbart havde forvildet sig i alle retninger. Som det første fjernede jeg mine boxershorts fra lampen på sengebordet og trak dem på.

Jeg hev T-shirten, som jeg havde fundet viklet omkring

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

hendes ene ankel, over hovedet. Der lød en hæs stemme fra sengen.

„Godmorgen.“

Satans, hvad var det nu hun hed? Lola, Lolita? Jeg havde altså vigtigere sager at huske på end hendes navn. Som for eksempel at jeg skulle købe kød til aftensmad. Jeg havde jo en krop at fodre af og for den sags skyld også en arrig kat.

Jeg fortsatte med at tage tøj på. Mine cowboybukser lå henne ved døren.

„Hvor skal du hen?“ Hendes tonefald havde ændret sig, og jeg så på hende. Hun havde viklet dynen omkring sig, og de grønne øjne var forvirrede da jeg gik over til vinduet hvor min jakke lå i karmen. I det samme dukkede navnet op. Luann.

Jeg tog jakken på, smilede venligt til hende og blinkede.

„Tak for en dejlig nat, Luann, men jeg smutter nu. Hav et fortsat godt liv.“

Der gik et øjeblik, så blev de grønne øjne hårde, og jeg så mig om efter mine sokker.

„Tak for en dejlig nat? Er det alt hvad jeg får, Dominic? *Hav et fortsat godt liv?*“ Hendes stemme var nu steget til en skingren.

Jeg trak på skuldrene og besluttede mig for at jeg godt kunne leve uden de sokker. Hvad var det med kvinder? Hvorfor kunne hun ikke bare sige *jo tak, og i lige måde?* Men hun havde selvfølgelig takket mig i løbet af natten. Gentagne gange.

Øjeblikket efter fløj en højhælet sko over min ene skulder, og jeg grinede frækt da jeg bukkede skødesløst og

LOUISE HAIBERG
DÆMONDRÆBEREN
1: OPRØRER

smuttede ud ad døren. Helt ærlig, hvorfor skulle de altid være så dramatiske? Jeg ville langt hellere stå over for ti dæmoner.

Da jeg lukkede mig ud af lejligheden på bare fødder fordi jeg heller ikke havde været i stand til at finde mine sko, kunne jeg stadig høre hende råbe inde fra soveværelset.

Inden hun besluttede sig for at hun var mere vred end blufærdig, sprang jeg ned ad trappen tre trin ad gangen. Hvis man én gang i livet havde været ved at få de ædlere dele skåret af, lærte man at have respekt for kvinder dagen derpå. Så vidt jeg huskede havde kvinden med den skarpe kniv også været rødhåret. Menneskene påstod godt nok at de var blevet mere civiliserede, men jeg tog ingen chancer.

Først da mine bare fødder rørte fortovet, tog jeg det mere roligt og slentrede fløjtende af sted. Forbipasserende morgenmennesker kiggede en smule forundret på mine tæer, men jeg var ligeglad og nikkede bare smilende til dem. Helt ærlig, havde de aldrig foretaget et hurtigt exit? Det var da ikke min skyld at kvinder altid lagde for meget i det.

Jeg lo og nød fornemmelsen af de kølige ru fliser under fødderne mens jeg behændigt undgik noget udtrådt tyggegummi.

Køb bogen online på
www.tellerup.dk